CEDOC
FONS
A. VILADOT

FA 32 ANYS LA REVOLUCIO SOCIALISTA

va obrir una nova era en la història de la humanitat

Vladimir Ilitx LENIN, l'any 1917

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI. — Núm. 225 PREU : 10 Fr. 2 de Novembre del 1949

Redacció i Administració : 33, r. de la Grange-aux-Belles, PARIS (X^e)

COMMEMOREM el 32 aniversari de la Revolució Socialista assegurant l'«a seves primeres realitzacions. I res millor per a fer-ho que els propis texts de la Revolució, escrits o inspirats per Lenin.

El primer és la Carta de Lenin al Comité Central del Partit Bolxevic. Es un document que, per si sol, ja acredita el geni revolucionari de Lenin. Diu Plejànov en la seva obra « El paper de l'individu en la Història », que « cal reconèixer que la causa determinant i más general del moviment *historic de la humanitat* és el *desenvolupament de les forces productives, les quals sòn les que condicionen els canvis successius en les relacions socials dels homes* »; però, referint-se al paper que l'individu juga en la Història, afegeix, amb rònh, que « *es indubitable que la Historia prendria un altre aspecte si les causes singulars que exercitaven influència sobre ells fossin substituides per altres causes del mateix ordre* ». Es a dir, si aquestes « causes singulars », en lloc d'estar personificades per Lenin ho hague in estat per Cornilov, donant a aquest la victòria, és segur que la victòria del general contrarevolucionari no hagués modificat la marxa general del moviment historic, el desenvolupament de les forces productives, però és indubitable que la Revolució hauria perdut el seu moment previ, amb el greu perill de no saber quan es podria presentar un altre moment tant favorable com el que es donava el 25 d'octubre (7 de novembre). I aquesta és l'aspecte — llegeix-la — que reflecteix la historica Carta de Lenin al Comité Central.

Publiquem també la declaració del II Congrés dels Sòviets en prendre el Poder i els célebres decrets de la pau i de la terra i del control obrer. Com ens es va iniciar la gran Revolució Socialista, nascuda, com diu Leonid Leonov, « una nit gèlida de novembre, però no en el *resplandent d'un bresol de Nadal, sí de l'espuma de la mar, sinó de la còlera d'un poble en combat* ».

A aquesta historics documents hem volgut afegir-hi els dos no menys historics i patriòtics discursos del company Stalin, fets, respectivament, el 7 de novembre del 1941, quan les tropes hitlerianes estaven amenaçant Moscú, la capital de la Revolució Socialista, i el 9 de maig del 1945, després que l'Exèrcit Soviètic va anihilar la fera hitleriana en el seu mateix cau. Car, si Lenin fou el geni que va posar les bases de la gran Revolució Socialista, Stalin és el geni que l'ha defensada victoriosament, l'ha completada i la desenvolupa cap al Comunisme.

Josep STALIN, l'any 1924, d'després de la mort de Lenin, en el Congrés Panrùs dels Sòviets

La presa del poder

DECLARACIO DEL II CONGRES DELS SOVIETS

Als obrers, als soldats, als pagesos !

Recolzant-se en la voluntat de l'immensa majoria dels obrers, dels soldats i dels pagesos i en la insurrecció victoriosa dels obrers i de la guarnició de Petrograd, el Congrés pren en les seves mans el Poder.

• • •

El Congrés acorda : tot el poder a les localitats passa als Sòviets de Diputats Obrers, Soldats i Pagesos, que sòn cridats a assegurar un ordre veritablement revolucionari.

(Del Manifest del Segon Congrés dels Sòviets de Diputats Obrers i Soldats de tota Rússia. — 25-26 d'Octubre del 1917.)

Carta de Lenin al Comité Central a la vetlla de la Revolució Socialista (1)

COMPANYS : Escric aquestes línies el 24 per la tarda. La situació és crítica en extrem. Es clar com la llum del dia que avui tot el que sigui ajornar la insurrecció significarà veritablement la mort.

Posant-hi totes les meves forces, vull convencer els companys que avui tot està pendent d'un fil, que a l'ordre del dia figuren qüestions que no poden resoldre's per mitjà de conferències, ni de congressos (adhuc encara que siguin congressos dels Sòviets), sinó únicament pels pobles, per les masses, per mitjà de la lluita de les masses armades.

La cornioviada (2) inspirada per la burgesia, la destitució de Verjovsqui (3), demostren que no es pot esperar. Cal, a tota costa, detenir el Govern aquesta tarda, aquest vespre, desarmar prèviament els alumnes de les acadèmies militars (després de vèncer-los si oposen resistència), etc.

No es pot esperar !! Ens exposem a perdre-ho tot !!

Què s'aconseguirà amb la presa immediata del Poder ? Protegir el poble (no el Congrés, sinó el poble, l'exèrcit i els pagesos, en primer lloc) contra el Govern cornioviá, que ha llançat del seu lloc a Verjovsqui i ha ordit una segona conspiració cornilovista.

Qui ha de fer-se càrrec del poder ?

Això, ara, no té importància : que sia'n faci càrrec el Comité Militar Revolucionari « o una altra institució » que decideri que sols lliurarà el Poder als veritables representants dels interessos del poble, dels interessos de l'Exèrcit (immediat oferiment de pau), dels interessos dels pagesos (immediata presa de possessió de la terra, abolició de la propietat privada), dels interessos dels famolencs.

Cal que tots els districtes, tots els regiments, totes les forces siguin immediatment mobilitzades i que enviin sense ajornament delegacions al Comitè Militar Revolucionari, al C.C. del Partit bolxevic, exigint insistentment : no deixar de cap manera el Poder a mans de Queransqui i Cia. fins el 25, de cap manera. Cal que aquesta cosa es decideixi a tota costa aquesta tarda o aquest vespre.

La victòria no perdonarà cap pertinyagment als revolucionaris que avui poden triomfar (i que triomfaran avui amb tota seguretat) i que demà correrien el risc d'perdre molt, potser de perdre-ho tot.

Si avui ens apoderem del Poder, no ens en apoderem contra els Sòviets, sinó per a ells.

La presa del Poder ha d'ésser obra de la insurrecció; la seva fita política es veurà clara després que hàgim pres el Poder.

Esperar la votació inaugural del 25 d'octubre seria deixar perdre-ho tot, seria por formalisme; el poble té el dret i el deure de decidir d'aquestes qüestions no per mitjà de votacions, sinó per la força; té, en moments crítics de la revolució, el dret i el deure d'ensenyar el camí als seus representants, sense detenir-ho a esperar-los.

Avui ho ha demostrat la història de totes les revolucions, i els revolucionaris cometrien el más gran dels crims si deixessin passar el moment, sabent que d'ells depèn la SALVACIO DE LA REVOLUCIO, l'oferiment de pau, la salvació de Petrograd, el remei a la fam, el lliurament de la terra als pagesos.

El Govern vacil·la. Cal ACABAR amb ell, costi el que costi !

Ajornar l'acció equivaldria a la mort.

(1) Fins el 24 d'octubre del 1917 (segons l'antic calendari). Es a dir, el 6 de novembre del 1917, data de la Revolució Socialista.

(2) En tots els documents que publiquem en aquesta pàgina de Lluita, la Redacció ha tenir en compte aquesta diferència de textos.

(3) Tenent-hi en compte que Kerenski, el cap del Govern provisional, havia donat ordre al general blanc Cornilov de marxar sobre Petrograd per prendre el Poder.

(3) En referent a la destitució del ministre de la Guerra del Govern provisional, per haver manifestat que l'exèrcit rús no podia continuar lluitant.

(Notes de la Redacció.)

Extracte del DECRET SOBRE LA PAU

El Govern Obrer i Camperol, sorgit de la revolució del 24-25 d'Octubre i recolzat en els Sòviets de Diputats Obrers, Soldats i Pagesos, proposa a tots els pobles bel·ligerants i a llurs governs d'entaular negociacions immediates per a una pau justa i democràtica.

(Del Decret publicat als periòdics « Izvestia » i «Pravda» dels dies 27 i 28 d'Octubre del 1917.)

Decret sobre el control obrer

1. — Queda establert el **control obrer** sobre la producció, emmagatzemació i compra-venda de tots els productes i matèries primeres, a totes les empreses industrials, comercials, bancàries, agrícoles, etc., que comptin amb cinc obrers i empleats (en conjunt), almenys, o la xifra anual de negocis de les quals no sigui inferior a 10.000 rúbles.

2. — Exercirà el control obrer tots els obrers i empleats de les empreses, per mitjà dels seus representants, l'elecció dels quals llurs llos **immediatament** en assemblea general. Cal atorgar acta de l'elecció i donar comunicació als noms dels designats al Govern i als Sòviets locals de Diputats Obrers, Soldats i Pagesos.

3. — Queda absolutament prohibida l'interrupció del treball d'una empresa o indústria d'importància nacional (vegi's el punt 7), ni com tota modificació en el seu funcionament, sense autorització dels representants elegits pels obrers i empleats.

4. — **Tots** els llibres de comptabilitat i documents, sense excepció, ni com tots els magatzems i dipòsits de materials, ferramentes i productes, sense cap excepció, han d'estar oberts als representants elegits pels obrers i empleats.

5. — Les decisions dels representants elegits pels obrers i empleats sòn obligatòries pels propietaris de les empreses i sols poden ésser anul·lades pels sindicats i pels congressos sindicals.

6. — A totes les empreses d'importància nacional, **tots** els propietaris i **tots** els representants elegits pels obrers i empleats per a exercir el control obrer sòn responsables davant l'Estat del rigorós manteniment de l'ordre, de la disciplina i de la conservació dels bens. Els culpables d'inèrcia, d'ocultació d'estocs, balances, etc., seràn castigats amb la confiscació de tots llurs bens i amb una reclusió que pot arribar a cinc anys.

7. — Es declaren empreses d'importància nacional totes les que treballen per la defensa o estan d'alguna manera relacionades amb la producció d'articles necessaris a l'existència de les masses de la population.

8. — Els Sòviets locals de Diputats Obrers, les conferències de representants de comités de fàbrica i les de comités d'empleats dictaran, en assemblees generals de llurs representants, normes més detallades del funcionament del control obrer.

(Del Decret publicat per « Pravda » del 3 de Novembre del 1917.)

Decret sobre la terra

1er. — La gran propietat territorial queda immediatament abolida sense cap mena d'indemnització.

2on. — Els domínis dels terratinents i totes les terres patrimonials, dels monestes, de l'Església, amb tot llur bestiar i eines de treball, llurs edificis i totes les dependències, passen als Comités agraris comarcals i als Sòviets de Diputats Pagesos de districte, que es disposaran llur ús que es reuneixi l'Assemblea Constituent.

3er. — Tot deteriorament dels bens confiscats, que dels d'ara pertanyen a tot el poble, es considera com un greu delicte, punible pel tribunal revolucionari. Els Sòviets de Diputats Pagesos de districte prendran totes quantes mesures calguin per tal que s'observi l'ordre más rigorós en la confiscació dels domínis dels terratinents, es determini l'extensió dels terrenys confiscables, assenyalant-los exactament, amb objecte de fer inventari detallat de tots els bens confiscats i vetllar amb rigor revolucionari per la conservació de totes les explotacions agrícoles, construccions, ferramentes, bestiar, provelments, etc., que passen al poble.

4art. — El mandat pagès el text del qual seguetx (1), preparat per la redacció de **« Izvestia del Sòviet de Diputats Pagesos de tota Rússia »**, d'acord amb els 242 mandats pagesos locals, i publicat en el número 88 de l'esmentat periòdic (Petrograd, núm. 88, 19 d'agost del 1917), ha de servir de guia arreu per a la realització de les grans transformacions socials agràries, fins que l'Assemblea Constituent decideixi en darrera instància.

5è. — No es confiscaràn les terres dels simples pagesos i cosacs.

(Del Decret publicat en els periòdics « Izvestia » i « Pravda » del 28 d'Octubre del 1917.)

(1) *Es refereix a una sèrie de mesures revolucionàries que foren preses immediatament per tal d'assegurar l'aplicació del Decret.*

Dos discursos de Stalin durant la Guerra Pàtria

El del 7 de Novembre del 1941

COMPANYS soldats i marins rojos, caps i col·laboradors polítics, obrers i obreres, colcosians i colcosianes, treballadors intel·lectuals, germans i germanes que us trobat temporalment sota el jou dels bandits alemanys a la retaguarda de l'enemic, gloriosos guerrillers i guerrilleres que destruïu la retaguarda dels invasors alemanys :

En nom del Govern soviètic i del nostre Partit bolxevic us saludo i felicito amb motiu del 24 aniversari de la Gran Revolució Socialista d'Octubre.

Companys : Venim de celebrar avui el 24 aniversari de la Revolució d'Octubre en condicions difícils. La perfida agressió dels bandits alemanys i la guerra que se'n ha imposat han creat una amenaça pel nostre país. Hem perdut temporalment una sèrie de regions, l'enemic ha arribat a les portes de Leningrad i de Moscú. L'enemic comptava amb que jo despés del primer cop el nostre exèrcit seria dispersat i el nostre país seria posat de genolls. Però s'ha equivocat rodonament. Malgrat els revessos temporals, el nostre exèrcit i la nostra flota rebujen heroicament els atacs de l'enemic per tota l'extensió del front, causant-li grans pèrdues; mentrestant, el nostre país, tot el nostre país, s'ha organitzat en un camp únic de combat, per tal de, junt amb el nostre exèrcit i la nostra flota, derrotar els invasors alemanys.

Hi han hagut dies en els quals el nostre país s'ha vist en situació encara més difícil. Recordeu-vos l'any 1918, quan celebràvem el primer aniversari de la Revolució d'Octubre. Aleshores, les tres quartes parts del nostre país es trobaven a les mans dels intervencionistes estrangers. Havíem perdut temporalment Ucraina, el Càucas, l'Asia Central, els Urals, Sibèria i l'Extrem Orient. No teníem aliats, no teníem Exèrcit Roig, que sols aleshores començàvem a organitzar; ens manceava pa, ens manceava armament, ens manceaven equips. Aleshores, el nostre país es trobava assetjat per 14 Estats. Però no ens vàrem descoratjar ni vàrem perdre l'ànim. En el foc de la lluita vàrem organitzar l'Exèrcit Roig i vàrem transformar el nostre país en un campament militar. L'esperit del gran Lenin ens inspirava llavors per a la guerra contra els intervencionistes. I què va passar ? Vàrem derrotar els intervencionistes, vàrem reconquerir tots els territoris perduts i vàrem aconseguir la victòria.

Ara, la situació del nostre país es molt millor que no pas fa 23 anys. Ara tenim aliats, que formen un front únic amb nosaltres contra els invasors alemanys. Ara compten amb la simpatia i el reconeixement de tots els pobles d'Europa que es troben sota el jou de la tirania hitleriana. Posseïm ara un múltiple exèrcit i una magnífica flota, els combatents de les quals defensen amb llur pit la llibertat i la independència de la nostra Pàtria. No patim pas una gran escassetat de qüevures, ni d'armaments, ni d'equips. Tot el país, tots els pobles del nostre país recolzen el nostre exèrcit i la nostra flota, ajudant-los a derrotar les hordes invasores feixistes alemanyes. Les nostres reserves humanes sòn inexhaurides. L'esperit del gran Lenin i la seva bandera victoriosa ens inspiren ara per la Guerra Pàtria com fa 23 anys.

Es que es pot dubtar que podem i hem de vèncer els invasors alemanys ?

L'enemic no és tan fort com el representen alguns intel·lectuals esporuguits. El Ilió no és tan feratge com el pinten. Qui pot negar que el nostre Exèrcit Roig ha posat moltes vegades en desordenada desbandada les tan ponderades tropes alemanyes ? Si jutgem no pas per les jactanciosa declaracions dels propagandistes alemanys, sinó per la veritable situació d'Alemanya, no serà difícil comprendre que els invasors feixistes alemanys es troben davant la catàstrofe. A Alemanya hi regna avui la fam i la misèria. En quatre mesos de guerra, Alemanya ha perdut quatre milions i mig de soldats. Alemanya es dessangna, les seves reserves humanes s'esgoten, l'esperit de rebel·lia s'ensenyoreix no pas únicament dels pobles d'Europa subjugats pels invasors alemanys, sinó del propi poble alemany, que no veu la fi de la guerra. Els invasors alemanys posen en tensió llurs darreres forces. No hi ha cap dubte que Alemanya no pot sostenir durant molt temps aquesta tensió. Dins d'alguns mesos, dins de mig any, potser dins d'un any, l'Alemanya hitleriana ha d'esfondrar-se sota el pes dels seus crims.

Companys soldats i marins rojos, caps i col·laboradors polítics, guerrillers i guerrilleres ! Tot el món veu en vosaltres la força capaç d'anihilar les hordes de bandits dels invasors alemanys. Els pobles esclavitzats d'Europa, caigats sota el jou dels invasors alemanys, us miren com a llurs alliberadors. Us ha tocat acomplir una gran missió alliberadora. Sigueu dignes d'aquesta missió ! La guerra que sostenim és una guerra d'alliberació, una guerra justa. Que us inspirin en aquesta guerra les viríl figures dels nostres grans avantpassats : Alexandre Nevsqui, Dimitri Donscoi, Quzmá Minin, Dimitri Pozharsqui, Alexandre Suvórov i Mijaíl Kutósov ! Que flamegi damunt vostre la bandera victoriosa del gran Lenin !

Per la completa derrota dels invasors alemanys !

Mort als ocupants alemanys !

Visca la nostra gloriosa Pàtria, la seva llibertat i la seva independència !

Sota la bandera de Lenin, endavant, cap a la victòria !

El del 9 de Maig del 1945

COMPANYS, compatriotes :

Ha arribat el gran dia de la victòria sobre Alemanya. L'Alemanya feixista, posada de genolls per l'Exèrcit Roig i per les tropes dels nostres aliats, s'ha reconegut vençuda i ha declarat acceptar la capitulació incondicional.

El 7 de maig fou signada a la ciutat de Reims l'acta preliminar de capitulació. El 8 de Maig els representants de l'alt comandament alemany, en presència de l'Alt Comandament de les tropes soviètiques, varen signar a Berlin l'acta definitiva de la capitulació, el compliment de la qual va entrar en vigor a les 12 del vespre del 8 de maig.

Coneixent la conducta de la llopada de capitostos alemanys que consideren els tractats i acords com papers mullats, nosaltres no tenim fonament per creure en la seva paraula. Malgrat tot, avui, des del matí, les tropes alemanyes, en compliment de l'acta de capitulació, han començat en massa a deposar les armes i a lliurar-se presoners a les nostres tropes. Avui ja no és un paper mullat. Això és la capitulació efectiva de les forces armades d'Alemanya. Es cert que una agrupació de tropes alemanyes en el sector de Txecoslovàquia es nega encara a capitular, però jo confio en que l'Exèrcit Roig aconseguirà fer-li trovar el seny.

Ara podem declarar amb plena base que ha arribat l'historic dia de la desfeta definitiva d'Alemanya, el dia de la gran victòria del nostre poble damunt l'imperialisme alemany.

Els grans sacrificis fets per nosaltres en nom de la llibertat i la independència de la nostra Pàtria, les incalculables privacions i sofrences suportades pel nostre poble en el transcurs de la guerra, l'intens treball a la retaguarda i al front, ofert en l'altar de la Pàtria, no han estat pas estèrils i s'han vist coronats per la completa victòria sobre l'enemic. La lluita secular dels pobles eslaus per la seva existència i la seva independència ha acabat amb la victòria damunt dels invasors alemanys i sobre la tirania alemanya.

Des d'ara, onejarà sobre Europa la gran bandera de la llibertat dels pobles i de la pau entre els pobles.

Tres anys enrera, Hitler va proclamar als quatre vents que en les seves tasques hi entrava desmembrar la Unió Soviètica i separar-ne el Càucas, Ucraina, Bielorússia, les Repúblques del Bàltic i altres regions. Obertament va declarar : « Anihilarem Rússia per tal que mai més no pugui aixecar el cap. » Això era fa tres anys. Però les desllorigudes idees de Hitler no estavan pas crídades a «adverse realitat : al curs de la guerra les ha pulveritzat. De fet s'ha obtingut quelcom directament oposat a allò que en llur debri els hitlerians somniaren. Alemanya està totalment derrotada. Les tropes alemanyes capituïen. La Unió Soviètica celebra la victòria, si bé no es proposa ni desmembrar ni anihilar Alemanya.

Companys : La Gran Guerra Pàtria ha acabat amb la nostra victòria completa. El període de la guerra a Europa ha arribat a la seva fi. Ha començat el període del desenvolupament pacífic.

Us felicito per la victòria, estimats compatriotes meus !

Glòria al nostre heroic Exèrcit Roig, que ha defensat la independència de la nostra Pàtria i ha conquerit la victòria sobre l'enemic !

Glòria al nostre gran poble, poble vencedor !

Glòria eterna als herois caigats en els combats contra l'enemic, que varen donar llur vida per la llibertat i la felicitat del nostre poble.

Hemeroteca General
CEDOC

CEDOC
FONS
TOGAY A

El P. C. d'Espanya en la formació i desenvolupament del P.S.U.

LA Iluita del Partit Comunista per la unitat de la classe obrera remunta al primer dia de la seva existència, perquè forma part del seu propi ésser, de la seva política, perquè està expressada en el seu programa.

Ha desplegat sempre el Partit Comunista una activitat infatigable pel la unitat de la classe obrera, principalment; encara que també l'ha realitzat per la unitat dels treballadors i del poble.

El Partit Comunista és el Partit de la unitat que no sols la defensa i defensa, sinó que mitjançant el seu esforç crea les condicions per a realitzar-la i la realitza sempre que és possible.

El Partit Comunista, partit de la classe obrera, es diferencia dels altres partits de la burgesia i dels socialdemòcrates, entre altres coses, perquè té un programa i lluita per aplicar-lo, perquè té una línia política i no descansa en quant a la seva aplicació. O sigui, que en la vida diària i en tota la seva història, amb els seus fets respon de les seves paraules.

Per això, el Partit Comunista ha lluitat amb tenacitat per la realització de la unitat de la classe obrera, per això lluita i prosseguirà endavant fins unir la classe obrera a tota Espanya. I amb particular afirmament ha lluitat i lluita a Catalunya, tenint en compte la concentració obrera tan important que hi ha, com també perquè el pes de la classe obrera catalana en la lluita revolucionària de les masses obreres i treballadores ha exercit sempre una gran influència sobre els obrers i els treballadors de la resta d'Espanya.

Hem lluitat molt per tal de crear un fort partit comunista a Catalunya, perquè era una necessitat política important per a la revolució espanyola guanyar ideològicament pel marxisme-leninisme-stalinisme la classe obrera catalana. Guanyar-la en lluita ideològica, mostrant-li els fonaments científics victoriosos del comunisme; mostrant-li que el proletariat cal que tingui el seu partit de classe, dirigent, capaç de menar-lo cap al socialisme, després d'haver liquidat l'esclavatge capitalista. Guanyar-la en una lluita ideològica contra la filosofia reaccionària de l'anarquisme, presentant-li nu el contingut petit-burgès, aventurer de l'anarquisme; demostrant-li com l'anarquisme no és una ideologia proletària; mostrant-li com els qualifiques han portat la classe obrera de desfeta en desfeta, fins arribar als nostres dies en que veiem a molts d'ells lliurats completament al servei de la ideologia i la política de guerra dels imperialistes anglo-nord-americans; mostrant-li a molts treballadors de la C.N.T. que encara que ells subjectivament es considerin revolucionaris, tenen que veure clar, malgrat tot, que la ideologia anarquista és reaccionària i com l'anarquisme és incapaç de salvar el proletariat de l'explotació capitalista i, molt menys encara, d'orientar-lo i conduir-lo pel camí victoriós de la revolució socialista.

HAN estat molts els esforços polítics per tal de lliquidar la divisió política i sindical de la classe obrera a tot Espanya i particularment la que existia entre la classe obrera catalana per l'existència de quatre partits marxistes. Aquests esforços polítics contribuïren a establir la major claredat en quan a les raons fonamentals polítiques que aconseillaven la unitat, com a i divulgació i al plantejament del contingut ideològic que deba tenir aquesta unitat.

La contribució del Partit Comunista en la formació del P.S.U. h. estat decisiva com ho ha estat en el seu desenvolupament i enfortimen ideològic, polític i orgànic, perquè r P.S.U. es basa en els mateixos principis marxistes-leninistes-stalinistes en els mateixos principis i mètodes d'organització i aplica a Catalunya en les condicions específiques concretes, i d'acord amb les seves particularitats la línia general política del P.C. d'Espanya. JUSTAMENT PELS SEUS PRINCIPIS IDEOLÒGICS I D'ORGANITZACIÓ I PER LA SEVA POLÍTICA EL P.S.U. ES EI PARTIT DELS COMUNISTES CATALANS I CADASCU DELS SEUS MILITANTS SE SENTEN COM MILITANTS COMUNISTES QUE SON. N podia ésser altrament i en aquesta via els progressius del P.S.U. ha estat extraordinàriament fàcils a consolidar-se com el Partit marxista-leninista-stalinista de la classe obrera catalana.

Allò que ha estat l'aportació de P.C. d'Espanya, de José Díaz i Pa cionària, a la creació, desenvolupament i consolidació del Partit marxista-leninista-stalinista de Catalunya, es un fet que igualment è reconegut i proclamat per tots els militants del P.S.U. dins i fora d'Espanya. Sabem que hi ha hagut gor corsecada pel nacionalisme burgès que han intentat negar-ho, en un cas, en altres minimitzar-ho, però els fets, tan tossuts, s'han imposat esbandint totes les deformacions que s'han volgut presentar sobre aquesta qüestió fonamental i tots els militants del P.S.U. com Gregorio Montiel, Ricardo Alberola, han afirmat la seva acceptació sense reserves dels principis del marxisme-leninisme-stalinisme, confirmant una vegada més que són el Partit dels comunistes catalans.

NATURALMENT que cap ensorbèrbiment o autosatisfacció pels èxits assolits que marquen-nos fins a l'extrem de fer-nos perdre les perspectives polítiques i no concedir la importància que tenen a tasques de primer ordre que han de reforçar extraordinàriament el Partit. Entre aquestes tasques volem parar l'atenció, per la seva importància, en la d'intensificar l'estudi i la preparació política i ideològica del P.S.U. No volem dir amb això, entengui's bé, que es tracti d'una tasca exclusiva del P.S.U., per què aquesta mateixa tasca la tenir plantejada els comunistes dels altre pobles d'Espanya. Allò que sí voler remarcar, és que el Partit Comunis ha de considerar com una tasc pròpia la de contribuir en la mesur de la seva experiència i de les seve possibilitats al desenvolupament i enfortiment polític i ideològic del P.S.U

En aquest aspecte tenim els ma teixos problemes teòrics a estudiar. Per exemple la base de l'estudi teòric és la « HISTORIA DEL PARTI COMUNISTA (b) DE LA U.R.S.S. » Els riquíssims ensenyaments i le experiències magnífiques del Partit bolxevic són una font constant, que presenta als ulls de tots i de cadascú, la solució justa a molts problemes ideològics, polítics, tàctics i d'organització. Preventa experiències en les quals inspirar-se per a la nostra lluita; també un arsenal científic que amb ma de mestre pel com pany Stalin que ens posa en conei xement dels traços fonamentals de materialisme dialèctic i del materialisme històric i ens ensenya cor s'organitza una revolució i es forj el Partit Comunista, el de l'home d'avantguarda de la classe obrera dirigent de la revolució.

Si decisiva ha estat la nostra contribució ideològica i política a la consolidació del P.S.U. com Partit marxista-leninista-stalinista de Catalunya hem d'acreditar-ho avui que la nostre aportació sigui intensa, conseqüent, sense titubejàncies i amb tot el que per a l'elevació política i ideològica de' P.S.U., comprenent amb tota la seva amplitud que aquesta és una tasca de primer ordre que tenim tots els comunistes d'Espanya inclosos els comunistes catalans.

(Aquest article ha estat publicat a « Mundo Obrero », el nostre fraternal col·lega, del qual ens plau reproduir-lo.)

La resistència de la pagesia i la voluntat combatent dels guerrillers

La resistència dels pagesos s'sembrar en la proporció que ho deien durant la República es deguda en una gran part a que el règim de Franco tracta la pagesia en general com en els temps bàrbars eren tractats llurs avantpassats esclavitzats pels conquistadors.

El cultivador de la terra no coneix avui a Espanya més que impostos elevadíssims, confiscacions i tasses no compensadores. El pagès del latifundi, sobretot, que no pot deixar de sembrar, cada any replanta els seus cultius, i com es natural, es val del procediment de les actuacions per a poder atendre, primer, a les seves necessitats més peremptòries i després, per assenyalat, per mitjà de la venda clandestina, un marge de benefici que li permeti fer front a les necessitats de les noves sembres. Si el pagès no realitza d'una manera o altra a b... als preus franco-falangistes, que

« El bandidatge dels « maquis » contribueix a l'absentisme, no sols dels grans terratinents, sinó fins i tot dels llauradors mitjanamen' acomodats que es refugien a le ciutat temeroses d'ésser capturat per aquests dits « guerrillers », que atampten contra llur vida que, en la major part de casos solen posar pel resscat. Aix contribueix també a que els rendi sorts de la producció agrària s'e fluixin, per la manca d'atenció directa del propi llaurador. »

D'un llaurador que no llaura, d guem-ho clar, sinó que vigila ant el fuet. Com es veu no hi ha llibr delent que no lingui, a vegades, qué com de bó.

Fins ara, Franco negava sistemàticament que un bandol guerrillers encara que l'hagin obligat a mobilitzar cossos d'exèrcit amb avioció, que no passi dia que els guerrillers no es donguin a conèixer a les forces repressives. La veritat, però, sorgeix de cop, d'on menys s'espera. Un llibre laudatori de Franco testimonia l'existència permanent, activa, combativa, dels guerrillers que per terres d'Espanya lluiten per l'honor de la pàtria, per la independència nacional, pels pobles hispànics, pel trionfo de la República democràtica. I es solament testimonia aquest llibre l'existència viril dels guerrillers, sinó que assenyala la seva força, la seva potència, la seva eficàcia per a impedir que els latifundistes reinstalats puguin explotar tranquils llurs terres i contribuir així al sostenement d'un règim odiat, execrat per tot el nostre poble, menys pels còmplices de Franco.

Aquests grans terratinents i dèbiles algunes llauradors acomodats que han de fugir del camp i refugiar-se a les ciutats per a passar desapercebuts, són aquells que tenen sobre llur consciència els crims més horrorosos, comesos per ells o sota llur inspiració, amb heroics defensors de la República i amb guerrillers i Catalans tranquilitzes; són els delators; són els que fan treballar als jornalers del camp de sol a sol per quatre pessetes; són els verdaders, els autèntics, els inconfundibles bandits que es passejen pels salons dels ministeres falangistes i les casernes de la guardia civil, que s'amaguen com rates esparoides dels guerrillers, distribuïdors de justícia contra tota aquesta mena de gentola.

Podem, doncs, dir que a la resistencia llurada i valent dels agricultors que no volen ésser explotats pels vividors del règim franco-falangista, cal afegir-hi l'actitud cobarda dels grans terratinents que abandonen esparpiits llurs latifundis per por a la justícia dels guerrillers.

Els pagesos és segur que no respondran a la crida que els hi fa el ministre d'Agricultura per a que incrementin la sembra del blat, quan en el camp no existeix ni pot existir, ni existirà mai, sota el règim franquista, la seguretat que requereix el treball. Sol amb la desaparició de Franco i l'aniquilament total del seu règim infamant podrà tornar la normalitat. Sol amb el restabliment de la República democràtica pot ésser Espanya un pels ben dirigit i lliure.

Els Jerarques de l'Església

força política reaccionària al servei de l'Estat franquista

LES baralles i discussions interlliures entre catòlics, sempre que es tracta de la fe i del dogma admesos voluntariament pels grups confessionals, sòn especialdes. En matèria de religió precoïtzen el respecte absolut de totes les creences i dels practicants dels cultes. Cadascú es lliure de professar la religió que vulgui, mentre no sigui utilitzada com una política de dominació. I'ens costat els Pirineus, de l'altre els bons espiritualis. Per això, el seu punt del nostre Programa diu : « Amplia llibertat de consciència i de cultes, basada en la separació de l'Església i de l'Estat. » No podia ésser altrament en un Partit com el nostre, marxista-leninista-stalinista, que es proposa enderrocar el règim feixista de Franco en unió d'altres partits i organitzacions de diferents tendències i creences i amb la cooperació de tots els espanyols democràtics i antifranquistes, per restablir la República i realitzar la revolució democràtica-burgesa.

Romandre allunyats de les disputes dogmàtiques en religió no vol dir, però, deixar el camp lliure a la ingerència del catolicisme en la política i en l'àrea sindical com s'esdeu actualment al nostre país, on els jerarques falangistes i els alts dignataris de l'Església proclamen una « Edat d'Or » del catolicisme, considerat com força política reaccionària. Ni moltíssims i no una gran quantitat de catòlics espanyols estan disposats a deixar-se arrastrar per aquest pendent. El caràcter antiomunista de la propaganda que realitzen els dignataris de l'Església a Espanya està íntimament lligat al seu propi contingut feixista, d'odi al poble i a la democràcia. Per això l'odi que les jerarquies catòlico-falangistes senten per la democràcia, militant, sobretot, la màscara de l'anticomunisme més desfermat per tal d'explotar als ulls sensibles religiosos amb fins materials que no tenen res que veure amb la religió. Una revista nordamericana, «Political Affairs», va denunciar fa temps aquesta fantàstica versió del comunisme com enemic irreductible del catolicisme : « La lluita no és del comunisme contra el catolicisme, sinó que es la de les forces democràtiques unificades, els catòlics progressius i també els comunistes, contra la reacció allà on es trobi, sigui fora, sigui dins de l'Església. »

El decret anticomunista del Vaticà, excomunicant els catòlics progressius que practiquen la política de democràcia i pau mundial, es la mànima pressió exercida per aquest sector de consciències individuals i un atemptat exterior contra la independència política dels Estats que, com era de suposar, no ha tingut el resultat que n'esperava Pius XII. La finalitat d'aquest decret no era altra que la de mirar la base de les forces democràtiques que augmenten llur potencialitat arreu del món i guanyan amplis sectors de l'opinió.

UN PROGRAMA EN ACCIO

Mirem ara allò que passa entre els catòlics [illegible] reaccionaris de Falange i altres [illegible] jerarquies d'Acció Catòlica, però que ja veure que s'uposen a aquells per tal d'[illegible] el poble, cansat del règim franquista i al qual volen ajudar a tot preu.

El periodic [illegible] « Arriba » va publicar els dies 27 i 28 del passat setembre dos articles titulats : « Fidelitat catòlica d'un règim » i « Democràcies sense unges », que eren feixistes diatribes contra aquestes jerarquies d'Acció Catòlica als quals anomenen « grupets de gent empallegosa i eixorca... , abstencionistes i hipòcrites... , contrademagogs sense unges » i altres ambdèitats per l'estil, acusant-los de practicar un « abstencionisme abeilot », com « fauna safardera i rondinaire, replegada en apartats comicis... , propícis a la indissió a les pròpies normes pontificies ». Se'ls acusa també, [illegible] parades grotesques [illegible] i d'oblidar, igualment, els mèrits de congratulació del Vaticà a Franco el 1938 i la carta de felicitació dels 90 bisbes de vàries pàtries al capitost de la sublevació nazi-falangista, les freqüents aprobacions vaticanistes a la « política eclesiàstica del règim » i les paràbolas dels sis bisbes franquistes.

Però els adrices esmentats no es limiten a l'atac contra aquests jerarques catòlics. Exposen també un ideari vergonyant que confirma tot allò que hem dit nosaltres, en altres ocasions, sobre la intromissió de l'alt clergat en l'administració de l'Estat i sobre el caràcter envilanyat de les jerarquies catòlico-falangistes en totes les esferes i dominis de la vida espanyola per mitjà d'un sistema absolutista, totalitari, dictatorial, es declara en aquests articles que Franco empra la « restauració religiosa » per bastir esglésies, saturar les llels d'esperit dogmàtic, renovar l'ensenyament catòlic en els centres pedagògics, subvencionar seminaris, protegir les missions catequètiques, intervenir en la vida privada de les persones i controlar la vida social per mitjà del cinema, la ràdio, el teatre, el foll i danses populars; endinsar-se fins a les valeries dels tribunals per [illegible] [illegible] [illegible]

Cara i creu d'una sola medalla

Els dirigents faïstes d'ambdues branques, agents de la reacció i de l'imperialisme en el moviment obrer

Les columnes de la premsa faïsta de l'exili s'omplenen de tant en tant, sobretot quan la campanya de calumnies anticomunistes els dóna algun buit en les seves pàgines, d'una polèmica acalorada que oposa les dues branques del faïsme, en la seva actual fase de desconquesta, els de « Su Alteza » i els del « comunisme libertari ».

Darrerament, amb molts de cercles circulars « reservados » que s'han creat entre diversos d'aquests organismes faïsics, la polèmica ha pres un to particularment agre. En el número de « C.N.T. » del 16 d'octubre, per exemple, el grup faïsta que representa la tendència d'aquest darrer, en un document signat precisamente per ells, força ampulosament, n'adonmen el « Secretariado Intercontinental » i dirigit contra l'altra branca faïsta els di retreuen, entre altres coses, que « posa « a vociferar en públic allò que la prudència més elemental obliga guardar al pap » i, més endavant, ja en plè terreny d'amenitats, que vagin a Espanya « amb la motxilla registrada per la guardia civil » i amb « visat de cònsul ».

Què es el que hi ha en el fons d'aquesta polèmica si deixem de banda el desig de tractar de mantenir en llurs rengleres respectives a la quantitat d'obrers cenetistes honestos i revolucionaris que — be que cada dia menys — encara els segueixen ? En el fons no hi ha altra cosa que la disputa entre dos bàcals que fin prova de xet en com servir millor a llur amo i senyor, l'imperialisme.

Uns i altres practiquen una política posada al servei de la pitjor reacció espanyola, dels pitjors enemics de la classe obrera, de l'imperialisme agressiu. Uns i altres tracten d'enganyar els obrers revolucionaris de la C.N.T., de posar-los al servei i a remolc de llur enemic de classe, del capitalisme.

Uns i altres, els de « Su Alteza » i els del « comunisme libertari », no són res que l'anvers i el revers d'una mateixa moneda que té un inconfundible dring de dòlar, encara i creu d'una moneda falsa en la que s'hi troben justament els dos aspectes clissats de l'anarquisme : aquell que fan « polítics », de la pitjor, de la més corrompuda, de la reaccionària, de braset dels pitjors enemics del poble, uns; i aquells que es diuen « purs », els del « quietisme revolucionari », els que no admeten « ni etapes ni transicions » i que sols admeten l'imperialisme i l'anticomunisme, els altres.

Justament aquestes circulars d'una i de les altres branches faïsteses, llegides un mot rost — per si encara en calgues — de quina mena de « política » es la que porten a terme els faïstes. La política dels anarco-monàrquics.

En aquestes circulars, dirigides a diversos organismes del anomenat M.L.E., es posa de manifest, ma vegada més, com els faïstes preticnen arrossegar i llurar els obrers de la C.N.T. a braços de la reacció monàrquica, per ordre dels imperialistes anquis i per tal de salvar les essències caciquiques i de classe del règim franquista. Es posa tant de manifest que, segurament per això, els faïstes de l'altra branca criden i els hi retreuen que diguin allò que « la prudència més elemental obliga a guardar al pap ». En una d'elles, de data del 28 d'agost proposest, després d'afirmar que ells i els socialistes prietistes ja fa cert temps que havien arribat « a un principi d'acord que va permetre als monàrquics d'enviar oportunament llur informe a Washington », expressen llur satisfacció pel fet que el « Prevenient el temen en compte les potències (anglo-americanes, naturalment) com si efectivament fos Rei d'Espanya ». En una altra circular « reservada » expressen llur « optimisme » sobre la restauració, en breu termini, de la monarquia, i diuen que ells « no tenen més esperança que aquesta sortida o, en altres paraules, juguen tots a una sola carta » i en la « conclusió » afegeixen amb evident satisfacció que « l'entronització de la Monarquia », com ells diuen, serà fets per acord de « l'Església, l'Exèrcit i les potències occidentals » i, deixen entendre, de « propi Franco ».

Heu's ací, dones, una cara de la medalla, la dels anarco-monàrquics.

Veiem la cara. Sin aquella que s'esgargamellen dient que van a la instauració del « comunisme libertari sense etapes ni transicions », i que tracten, amb un llenguatge demagògic i « ultrarevolucionari », de servir amb altres mètodes els mateixos interessos de la reacció i l'imperialisme i de rastrar, per aconseguir llurs fins, l'empenta revolucionària dels obrers honestos de la C.N.T.

Des de que Engels, en el seu memorable estudi « Els bacuninistes en acció », en el qual treia conclusions teòriques i pràctiques pel moviment obrer d'arreu del món de l'insurrecció anarquista a Espanya, el 1873, feia la genial i contundent afirmació que :

« els bacuninistes espanyols ens han donat un exemple insuperable de com NO s'ha de fer una revolució »,

i més tard, quan Lenin assenyalava que :

« allò que va contribuir a afebilir l'anarquisme a Rússia fou la possibilitat que tingué en el passat (els anys 70 del segle XIX) d'adquirir un desenvolupament extraordinari i de revelar fins el fons el seu caràcter quimèric, la seva incapacitat de servir com a teoria dirigent de la classe revolucionària »,

fins els nostres dies, amb tota l'extraordinària experiència de les lluites revolucionàries viscudes pel nostre poble, l'anarquisme no ha fet altra cosa que palesar, una i mil vegades, absolutament el seu estrangi, ideològic reaccionari i la seva incapacitat de dirigir a la classe obrera en el camí revolucionari.

Però això no es tot. La corrupció i degeneració faïstes, una de les formes més pèrfides de la desvirtuació de l'anarquisme, ha provat, ultra això — i està provant cada dia amb una major evidència — que el faïsme no es altra cosa que una mena de « quinta columna » infiltrada en el moviment obrer i democràtic. (Es que cal recordar allò que està a la memòria de tothom, tots els fets que es van esdevenir durant la República i, sobretot, en el transcurs de la guerra del nostre poble contra el feixisme, en els quals el paper i el joc de la F.A.I. mostraren la seva veritable catadura ?). Tota la seva fraseología pseudo-revolucionària no la altra fi que la de fer empassar millor la seva frenètica propaganda anticomunista i antisovietica, la seva lluita desesperada contra la unitat de la classe obrera i de les forces democràtiques, la seva política al servei de l'imperialisme i la reacció, al servei dels interessos del règim franquista.

Uns i altres, diem, són cara i creu d'una mateixa medalla : dos aspectes diferents d'una sola política al servei de la reacció i l'imperialisme. Uns i altres estan collats fins el coll en les maniobres monàrquico-franquistes dels imperialistes i reaccionaris.

El deure dels obrers comunistes honestos, fidels als principis revolucionaris, és de rebutjar el vert faïsta de les sèves renzieres, de denunciar els manejos dels dirigents faïstes, agents de la reacció, d'allitar-los del moviment revolucionari de la classe obrera per a poder mantenir-se amb fidels a llurs principis, als interessos i a les esperances de la nostra classe obrera i del nostre poble en lluita contra el règim franquista, pel restabliment de la democràcia i la República i pel manteniment de la pau.

DOS SISTEMES

Canons o escoles ?

De l'home que compra una metralladora, els seus veïns saben que no cal esperar-ne res de bó. De l'home que compra un fusell, saben que no es pas altò que pot fer-los témer una agressió.

Res no hi ha més clar i eficient entorn d'aquesta qüestió que la comparació dels pressupostos respectius dels Estats Units i de la U.R.S.S.

L'any 1948 els Estats Units han esmerçat 72 vegades més de crèdits per a les qüestions militars que per a la instrucció pública. A la U.R.S.S. els pressupostos d'instrucció pública són de la proporció de 6 a 7 amb relació dels crèdits militars.

Als Estats Units, mentrest una llei referent a la instrucció obligatòria, vella de 80 anys, els milions d'infants no freqüenten l'escola primària. A les colònies, el nombre d'infants indígenes que freqüenten l'escola varia en la proporció de 1 a 10 i de 1 a 15. A la U.R.S.S., on fa 30 anys, pobles sencers de l'Àsia central eren illetrats i ignorants, avui, no passa ja cap fill pagès escolta, el cens que molts de comencar el primer de setembre ha vist a 32 milions d'alumnes i d'estudiants omplir els establiments d'ensenyament.

Però, a la U.R.S.S., cada any escolar és diferent del precedent en el sentit que el sistema d'instrucció pública es desenvolupa sense parar, seguint la transformació del país, tant en l'aspecte econòmic com en el polític. L'Estat Soviètic, que sols garantèix els drets la realització dels quals és possible, ha decretat l'ensenyament obligatori de 7 anys a la ciutat, dones el de 4 és sols obligatori al camp. Aquests darrers anys, proporcionalment, de 10 alumnes, 9 han passat l'ensenyament de 7 anys. Aquest any, malgrat les 83.000 escoles destruïdes pels hitlerians, un 7 per cent elevadissim d'escoles ha sigut construït, un nombre suficient de mestres han estat formats per a que la instrucció de 7 anys sigui igualment obligatòria al camp. Que hom es representi l'abast de les dificultats a vèncer, que hom es representi l'abast d'aquest esforç cultural. Es veu ben bé, dones, que la U.R.S.S. ha preferit les escoles i no els canons, i que els canons que ha construït serveixen solament per a protegir les escoles, les quals cap ciutadà soviètic no vol que sigui destruïdes novament.

A les escoles de la R.S.E.S. de Rússia, 25.000 mestres i professors sortits enguany de les escoles normals i dels instituts pedagògics, han començat llurs funcions el primer de setembre.

També el primer de setembre, 191.000 joves, es a dir 10.000 més que l'any passat, han començat el primer any d'estudi en 805 instituts i establiments d'ensenyament superior, dels quals 39 acaben d'ésser inaugurats.

Mentre que als Estats Units, el salari dels mestres ha baixat el 20 per cent en relació a l'any 1940. Dos cents mil mestres guanyen solament 25 dòlars, o sigui, un salari més baix que el d'un manobra.

A Hodèssia, colònia anglesa de l'Àfrica, les despeses afectades a la instrucció d'un infant indígena son 127 vegades inferiors a les afectades a un infant blanc.

Per altra banda, segons el « New York Times », de 75 milions d'americans adultes, 36 milions no han acabat l'escola i 3 milions no hi han anat mai. També, segons aquest mateix diari, « dos milions d'infants van a escoles bones per a ésser debilitades, ja que no responen a les exigències del programa modern ».

I a Anglaterra el 80 per cent d'alumnes estan obligats a deixar l'escola i amo a treballar abans d'arribar a la edat de 14 anys, degut a dificultats materials.

Heu's ací d'una manera ben evident el resultat de dos sistemes econòmics diferents. Heu's ací com mentre els Estats imperialistes, es preocupen en primer lloc de la guerra, la U.R.S.S. treballa per la pau i es preocupa pel milloament comunal del poble.

Es vol salvar l'imperialisme britànic *amb el sacrifici* de la classe obrera anglesa

En analitzar d'una manera científica les contradiccions del capitalisme en la seva fase imperialista és fàcil trobar una explicació aclaridora de l'actual situació de l'imperialisme anglès respecte de l'imperialisme americà. L'imperialisme més fort al qual no li manquen entranyes per esclavitzar la classe obrera, tampoc no n'hi manquen per a estimbrar sota la seva influència, i adduc arruinar-lo si li convé, l'imperialisme competidor que dóna senyals de feblesa. Anglaterra no ha pogut escapar a aquesta llei inexorable de l'imperialisme, i avui el seu imperialisme decadent lluita desesperadament cercant salvar-se del naufragi econòmic.

Jdanov ja va denunciar la crisi de l'imperialisme anglès l'any 1947 en dir :

« El rumb expansionista americà portà de la consideració que no sols no li ha que deixar l'Anglaterra de les urpes de la dependència econòmica dels Estats Units, solidària durant la guerra, sinó que cal accentuar la pressió sobre Anglaterra a fi de prendre-li gradualment el control sobre les colònies, desallotjar-la de les esferes de la seva influència i reduir-la a la condició de potència en vassallatge. »

Aquestes paraules de Jdanov avui són ja una realitat davant la qual el règim imperialista anglès esdeve foll cercant una sortida que salvi, si no la seva condició de país dominat, almenys, el seu prestigi davant l'imperi i davant les altres potències col·laboradores.

Amb aquest propòsit, el Govern laborista anglès, presidit per Atlee, en seguir jugant el paper tradicional dels socialistes que, ultra un llenguatge pseudo-socialista, fan el paper de principals peons del capitalisme monopolista, dels financers i dels trustos, ha donat a conèixer al poble anglès uns mesures preses amb el vist i plau de l'imperialisme americà i dels mateixos imperialistes anglesos, que sòn una veritable condemna de la classe obrera anglesa a la misèria.

Atlee diu que solament pot salvar-se Anglaterra del caos econòmic al punt a parta l'imperialisme americà, amb el sacrifici i l'abnegació del poble anglès. I per a ell, un socialdemòcrata de la vella escola, si tenim en compte les mesures que ha pres per a salvar, com ell diu, el poble, vsurem que no forma part d'aquest poble més que la classe obrera, car és a la única classe que se li imposen sacrificis.

Les mesures que Atlee pren sòn draconianes. Sòn mesures contra la classe obrera i, una vegada més, de traició als principis que impulsen cap a l'acció les masses socialistes d'Anglaterra.

Ultra l'augment del 50 per cent del preu del pa i dels productes de consum corrent pels obrers, ultra la liquidació de 10.000 empleats civils mentre es respecta i s'intensifica la burocràcia militar, ultra el creixent atur en totes les branques de l'economia, Atlee pren com mesures màgiques per salvar el país del caos econòmic, en primer terme el blocatge dels salaris, l'augment de les hores de treball i l'exigència d'un major rendiment de producció. Qui pot dubtar, dones, que aquestes mesures sòn greuge contra la classe obrera en benefici dels capitalistes explotadors ? No sòn els patrons els únics beneficiaris del blocatge dels salaris quan les mercaderies cofreixen un augment del 50 per cent ? No sòn també els patrons els únics beneficiaris de l'augment de les hores de treball, i no sòn també aquests mateixos patrons els beneficiaris de l'augment del rendiment de la producció ?

Per altra banda, es redueixen els pressupostos de les Assegurances Socials en 10 milions de lliures; es rebaixa de 38 milions el programa de construcció de vivendes, en 5 milions el pressupost d'instrucció pública.

Quines mesures, però, ha pres el Govern anglès per a parar la cursa als armaments ? Quins sacrificis imposa als capitalistes per a servir els interessos de la nació ? Està ben clar que la política econòmica del Govern anglès segueix la cursa assenyalada per a treballar dels interessos de la classe obrera, de sotmetiment de l'Estat als interessos dels imperialistes anglesos i d'entrega de la nació als plans d'agressió dels Estats Units.

En una certa época, quan els discursos demagògics de la propaganda electoral que, per èsser recents, sòlien estavan frescos en la memòria dels treballadors, els capitostos laboristes parlaven sovint, i fins i tot s'atrevien a fer algun assaig de nacionalització, com havien promès al poble, però avui que en restà d'aquestes nacionalitzacions i quin ha estat el camí de nacionalització de la riquesa del país que havien promès els capitostes laboristes ? Si nacionalitzar significava millorar les condicions de vida de la classe obrera, significava al mateix temps limitació i liquidació dels fabulosos beneficis del capitalisme. I això, si bé havia entrat en la demagògia laborista, no podia convertir-se en una evidència en el pla de les realitzacions, car mal les paraules de la socialdemocràcia s'han convertit en fets.

I els laboristes anglesos, ultra trair els reclamades espanyols que per « bluff » electoral havien promès defensar la nostra causa republicana i pel contrari han ajudat a Franco, ultra trair als pobles colonials fent-los-hi promesa que no han complert, ultra trair la causa de la pau en passar a estar els primers lacais de l'imperialisme americà, tractant al mateix temps la classe obrera del país, cercant amb el seu sacrifici una mesura de salvació del capitalisme imperialista d'Anglaterra, estimés a la vegada als imperialistes americans, els quals, si be han imposat aquest sotmetiment no volen tampoc la seva mort, car encara té un gran paper a jugar en el país sota la seva dependència.

La classe obrera anglesa, però, no acceptarà pacientment aquestes mesures. No pot acceptar-les.

En el moment que els treballadors de la U.R.S.S. i de les democràcies populars milloren el seu nivell de vida; en el moment que les masses populars de tot el món diuen NO a la guerra, desenmascaren i lluiten contra la política d'agressió del gran capitalisme, els obrers anglesos no poden acceptar veure's reduits a la condició d'esclaus per poder portar endavant els plans de l'imperialisme i salvar la situació econòmica dels grans capitalistes del país, que no té res a veure amb l'economia nacional d'Anglaterra. Les masses populars de tot el món tenen confiança en la classe obrera d'Anglaterra i es d'esperar que aquesta, en comprendre la política de traició als interessos de la classe obrera dels dirigents laboristes, obligaran el país a marxar per un camí de salvació orientant-lo vers la pau i vers la cooperació democràtica. La classe obrera anglesa té un gran paper a jugar en aquest sentit, i avui més que mai, després de les mesures draconianes dels Atlee i dels Cripps.

Breus Noves de la U.R.S.S.

EL GEGANTI EFFORC DE LA RECONSTRUCCIÓ SOVIÈTICA

En acabà del cinquè aniversari de l'alliberació de Pskov, s'ha fet pública que 2.000 colcoses i 34 sovcoses han estat reconstruïts a la regió de Pskov, en el curs de cinc anys. Al mateix temps 70.000 edifics i 20.000 establiments industrials i públics han estat construïts de bell nou. Aquestes xifres que es refereixen a una sola regió, donen la idea del gran esforç per la reconstrucció i la construcció a la Unió Soviètica.

LA TRANSFORMACIÓ DE LA NATURA

Podent en práctica el pla de Stalin de transformar la natura, a les zones estèpiques de la part europea de la U.R.S.S., ha començat la repoblació forestal. Han estat ja plantats 279.300 hectàrees de bosc. En diferents regions s'ha començat ja a plantar a compte del pla de 1950. En el curs d'octubre i novembre es plantaran encara 700.000 hectàrees de bosc.

UNA ALTRA VICTÒRIA DE LA CIÈNCIA AL SERVEI DEL POBLE

Una operació cirúrgica sense precedents en els anals de la historia de la medicina ha estat efectuada per un jove cirurgià soviètic, a un hospital de Petrozavodsk (capital de la República carelo-finlandesa). Es tracta de l'injecció de punts de sutura a una doble fèrida del cor.

EL PROGRES INDUSTRIAL DE ROMANIA

Actualment es construïxen a Romania, més màquines que no se n'havien construït en la guerra. S'han construït també varies nàus altes forns, una poderosa central elèctrica, una refineria i dues grans fàbriques tèxtils. Han començat també els treballs del gran canal Dunubi-mar Negre. Les fàbriques constructores de tractors moren a tot ventolment. Dej, secretari general del Partit Comunista romanès, en fer el balanç dels resultats obtesos pel desenvolupament de la industria del país, ha dit que els pressupostos romanesos, per la primera vegada en la historia de Romania, han estat beneficiaris.

Es millora encara més el "metro" de Moscú

Sis noves estations del metropolità de Moscú van a obrir les portes. Aquestes noves estations formaran la primera secció d'una gran línia circular, la qual serà acabada dintre de poc. Les estacions estan equipades amb escales rodants per pujar i baixar. El conjunt arquitectònic i les decoracions de l'estació de Kursk, que serveix l'estació del ferrocarril d'aquest mateix nom, es destaquen per la seva bellesa. L'estació de Táganskaia es diferent de les altres estacions del metropolità moscovita, pues que tota està ornada de porcellana de color. Les seves sales d'accés comprenen 35 plafons de 16 metres quadrats cadascun. L'arquitectura de Pavèlètsaia es tota clàssica; les columnes massives i els murs son recoverts de marbre blanc, betejat de blau de l'Ural. Ve a continuació Serpuccerskaia en la qual 400 llànyes de tubos fosforescents reproduïxen la llum del dia en la gran sala. La cinquena estació es la de Kaluxcaia en la qual els balxos relieds evoquen els combatents de l'Exèrcit Soviètic i els guerrillers.

I la darrera estació que veurà afluir els passatjants — petits i grans — del Parc de Cultura de Gorki serà ornada de motius esportius i de joc.

Un dels corredors de l'estació del metropolità « Electrozavod »

La Gran Revolució Socialista d'Octubre I LA LLUITA D'ALLIBERACIO NACIONAL dels pobles colonials i dels països dependents

per G. VOITINSQUI

Doctor en Ciències Històriques

La classe obrera internacional i els pobles oprimits dels països colonials i dependents celebraran el 32 aniversari de la Gran Revolució Socialista d'Octubre en mig d'un enfortiment creixent del camp de la democràcia i del socialisme, encapçalat per la Unió Soviètica.

La profunda crisi del sistema colonial imperialista

Després de la segona guerra mundial, el sistema colonial de l'imperialisme travessa una profunda crisi. Els pobles dels països colonials i dependents, incorporats durant la segona guerra mundial a la lluita comú contra la coalició de potències feixistes, vincularen aquesta lluita a la causa de llur alliberació nacional. Les temptatives de les potències colonials d'obligar, mitjançant l'engany o la violència armada, els pobles de les colònies a tornar després de la guerra al règim colonial, han fet que es reforci el moviment d'alliberació nacional.

En la lluita alliberadora sostingudа en la postguerra pels pobles d'Orient correspon el primer lloc al gran poble xinès, que sota la direcció del seu Partit Comunista ha enderrocat el Poder antipopular de la tropa reaccionària de Txang Cai Xec i, juntament amb ell, el poder secular dels imperialistes a Xina.

L'imperialisme nordamerica, que encapçala també la política agressiva amb relació als pobles dels països colonials i dependents, tracta de conquerir el domini en les fonts de matèries primeres, en els centres estratègics i en les vies marítimes amb el fi de realitzar els seus plans aventurers de dominació mundial. Però els imperialistes dels Estats Units han sofert a Xina una fallida total. S'han vist frustrades enèrgicament les esperances posades en la tropa reaccionària del Guomindang, personificada en Txang Cai Xec, a la que els imperialistes anquis han vingut recolzant durant 22 anys i a través de la qual confiaven portar a la pràctica llurs plans expansionistes a l'Asia Oriental i Sud-Oriental, encenent la tercera guerra mundial.

En l'obertura de la Conferència Consultativa Política Popular, el 22 de setembre d'enguany, el cap del Partit Comunista de Xina, Mao Tse Tung, ha declarat :

« La nostra defensa nacional serà enforcida, i a cap dels imperialistes no se'ls permetrà d'invadir de nou el nostre territori. »

La Revolució d'Octubre va obrir una nova era pels països colonials i dependents

En aquestes paraules ressona el veredict contundent contra la dominació imperialista en el país más gran de l'Asia, on viu quasi la quarta part de la població del globus terraqui. Es impossible estimar en tot el seu abast aquest esdeveniment de transcendència històrica universal. ¿Per què, en efecte, 32 anys endarrera, Stalin assenyalava que la Revolució d'Octubre havia inaugurat una nova era per als pobles dels països colonials i dependents :

« Ha començat la era de les revoluciones alliberadores en les colònies i en els països dependents, l'era del despertar del proletariat d'aquests països, l'era de llur hegemonia en la revolució. » (Stalin, « Cuestiones del leninisme », pàg. 227, quarta edició espanyola, 1947).

Confirmen brillantment la previsió stalinista els esdeveniments desenrotllats a Xina, així com també la guerra d'alliberació del poble indonesi, del poble de Viet Nam, de Birmania i de Filipines, on la classe obrera, sota la direcció dels Partits Comunistes, va arreu a l'avanguarda del poble.

La Gran Revolució Socialista d'Octubre, després de trencar fa 32 anys el front de l'imperialisme, obrí davant els pobles colonials una perspectiva real de llur emancipació nacional. Des de llavors es posà fi a la dominació absoluta de l'imperialisme. Al sistema de relacions internacionals basades en el pillatge i l'opressió dels pobles febles i petits s'oposà a partir d'aleshores un altre sistema, el socialista, que té com a fonament els principis leninistes-stalinistes d'igualtat dels pobles i de respecte a llur sobirania nacional.

El socialisme dóna solució definitiva al problema nacional

Els grans caps de la Revolució Socialista d'Octubre, Lenin i Stalin, han concedit sempre una enorme importància a les qüestions nacionals i colonials.

Molt abans de la primera guerra mundial, Lenin i Stalin elaboraren la teoria marxista científica del problema nacional. Examinant la qüestió nacional d'una manera concreta, històrica, han relacionat sempre la solució de la mateixa amb les tasques de la revolució.

« Els marxistes russos — escriuà el camarada Stalin — han patit ormaro de la seu que el problema nacional es una part del problema general prop del desenrotllament de la revolució... » (Stalin, Obres, t. II, pàg. 350, ed. russa).

Els bolxevics consideren que sòlo el socialisme es possible la solució definitiva del problema nacional. Però la classe obrera no es dóna per satisfeta amb la solució burgesa per l'alliberament nacional, defensant els drets democràtics del poble.

En el período de la primera guerra mundial, quan es varen aguditzar les contradiccions en el camp de l'imperialisme i va sobrevenir la crisi general del capitalisme, la qüestió nacional es va desenrotllar transformant-se en el problema nacional i colonial. Es fòu necessari, per tant, « vincular la solució del problema nacional amb als destins de la revolució socialista » (lloc citat, pàg. 352).

I en efecte, la Gran Revolució Socialista d'Octubre va portar als pobles de la Rússia tsarista la veritable emancipació nacional. Això va constituir un exemple estimulant per a tots els pobles colonials i països dependents.

El Partit Comunista (b) de la U.R.S.S. és el nostre millor mestre

Les grans idees emancipadores d'Octubre i la política nacional revolucionària del Govern soviètic han jugat un paper immens en l'auge del moviment d'alliberació nacional.

« Les salves de la Revolució d'Octubre — ha dit Mao Tse Tung — ens varen portar el marxisme-leninisme. La Revolució d'Octubre va ajudar els elements progressius del món i de Xina a aplicar la concepció proletària del món per la determinació dels destins del país i per la revisió dels seus propis problemes. La conclusió fou : seguir el camí dels russos. » (« Pravda », 6-7-1949).

Valorant l'experiència de les relacions internacionals de Xina amb la U.R.S.S. i amb les potències imperialistes, Mao Tse Tung afirma :

« En l'aspecte internacional, pertanyem al front antiimperialista, encapçalat per la Unió Soviètica. »

Davant les immenses tasques que li plantejades la democràcia popular xinesa, Mao Tse Tung dirigeix la seva mirada a la gran experiència del Partit Comunista (bolxevic) de la U.R.S.S.

« El Partit Comunista de la Unió Soviètica és el nostre millor mestre, del qual devem aprendre » — diu el cap dels comunistes xinesos.

En totes les etapes del moviment d'alliberació de Xina veiem invariablement l'influència de la Revolució d'Octubre. Ahí es manifesta una de les notables lliçons engendrades per la Revolució d'Octubre : la unió en un torrent comú del moviment antiimperialista dels pobles d'Orient, amb el moviment revolucionari de la classe obrera internacional, encapçalat per la seva avanguarda, la U.R.S.S.

Xina ofereix un exemple brillant de la influència de la Revolució d'Octubre en els destins dels pobles colonials. Havent estat encara recentment una de les colònies més oprimides, que es trobava sota les grapes de l'imperialisme japonès, la Corea del Nord, alliberada per l'Exèrcit Soviètic, ha realitzat en el transcurs de tres anys el salt de la humiliació i l'endarriment nacional a la llibertat nacional i social i marxa amb pas segur pel camí d'un règim amb auge econòmic i cultural.

La conquesta del territori de la Corea del Sur pels imperialistes anquis i la instauració allí d'un règim colonial de titelles tenen com a finalitat impedir la República Popular creada per tot el poble coreà i convertir la Corea en una colònia del capital nordamericà i en una plaça d'armes contra la U.R.S.S. i contra Xina. La política dels imperialistes anquis — que dificulten la culminació del procés d'unificació de tot el país a base del programa del Front Únic Democràtic de la Pàtria, en el que correspòn el paper dirigent al Partit del Treball — no fa sinó reforçar l'odi del poble coreà als imperialistes anquis i, en canvi, desperta cada cop estimació i respecte a la Unió Soviètica.

Quim Ir-Sen, president del Govern democràtic-popular de Corea i heroi nacional, ha definit de la següent manera l'actitud de la U.R.S.S. envers Corea :

« Després d'alliberar la nostra nació del pertinaci jou dels imperialistes japonesos, l'Exèrcit Soviètic va entregar al nostre poble les mines, els Bancs, les fàbriques, recobrades de mans dels japonesos, va prestar ajut durant tres anys en la realització de les transformacions democràtiques en l'esfera de la construcció econòmica i cultural i, un cop completa la seva misió alliberadora, va sortir de Corea. » (« Pravda », 11-9-49).

S'encenen les flames de la lluita alliberadora dels pobles colonials

Les flames de la lluita alliberadora dels pobles colonials adquireixen una brillantor cada dia més viva. El moviment d'alliberació es desenvolupa en condicions diferents, però la característica comú per a aquests països es que arreu els comunistes foren a l'avanguarda del moviment i arreu existeix una etapa de finalitats : emancipació del jou de l'imperialisme i del feudalisme i instauració del Poder popular. El moviment reflecteix les grans idees emancipadores d'Octubre.

Les idees revolucionàries d'Octubre han d'unir més i més els pobles dels països colonials i dependents per la lluita per la independència nacional i l'emancipació social. Aquesta lluita es fon amb la lluita comú del camp de la democràcia i del socialisme, encapçalada per la U.R.S.S., contra els fomentadors d'una nova guerra i contra llurs agents : els Tito iugoslaus, els Rajk hongaresos, els Txang Cai Xec xinesos, els Hatta indonesos i altres traidors als interessos dels llurs pobles.

El camp de la democràcia i del socialisme es el camp de la pau i de l'amistat entre els pobles. En ell s'encaminen els principis leninistes-stalinistes de la política exterior que, tots ells, pobles i pàtries, la pau i la independència nacional.

Biblioteca de Catalunya
Hemeroteca General
CEDOC

LA SIGNIFICACIO POLITICA

DEL VIATGE DE FRANCO A PORTUGAL

FA uns dies que Franco va anunciar a Madrid de retorn del seu viatge a Portugal, on acaba de fer-hi una estada oficial acompanyat de Martín Artajo, el seu ministre d'Assumptes Exteriors, del general Vigon, cap de l'Alt Estat Major franquista, i de nombrosa comitiva, composta de tot un nàvol de personalitats i periodistes del franquisme.

Tota la premsa peninsular, tant la franquista com la de la dictatura feixista-vaticanista portuguesa, ha dedicat les seves pàgines, un dia darrera l'altre, abans, durant i després del viatge, a comentar-lo i a presentar-lo com un esdeveniment de gran abast, abocanthi tot el [illegible] propagandístic típic del feixisme.

Els franquistes, per la seva banda, han tractat de presentar aquesta visita — la primera sortida d'Espanya de Franco després de l'aixalament militar del feixisme internacional i de les servils visites fetes a Hitler i Mussolini — com una cortesia entre homens d'Estat, com un retorn de la visita que el general Carmona, dictator portuguès feu a Espanya... fa vint anys !

No cal ni dir que aquest fútil pretext no podia convèncer ni ha convencut ningú.

Quina es la veritable significació, la significació política del viatge del ministre home del Pardo a Portugal ?

Es tracta, en primer lloc, d'una nova temptativa del règim franquista per tal de rompre el cercle d'hostilitats internacionals que l'envolten. D'aparèixer obertament revoltat per governs d'altres països encara que, per ara, sols li sigui possible fer-ho servint-se del règim Carmona-Salazar. Es evident, però, que l'estada de Franco i altres capitostos franquistes a Portugal perseguien, alhora, altres objectius.

El viatge a Portugal ha estat muntat amb gran terrabastall propagandístic, per posar de relleu els lligams estrets, polítics i militars, que existeixen entre ambdós règims a través de l'anomenat Pacte Ibèric i per entonar lloances a la « solidaritat » que els uneix, tant en la com política feixista, antidemocràtica i reaccionària a l'interior d'Espanya i Portugal, com en els darrers afanys agressius a l'exterior, de preparació bèl·lica antisovietica a les ordres de l'imperialisme nordamericà. Identificació política i militar [illegible] d'aquest darrer, que [illegible] amb dominació reaccionària a Espanya, de la seva actual política de sistemàtic sosteniment a una altra més completa de recolzament actiu i profund.

Embinanquar la façana exterior del règim, mantenir-ne el contingut i les essències, es l'aspiració i la línia convergent d'uns i altres. Aquesta es la carta que es pronostiga al franquisme la reacció i l'imperialisme secundats per determinats lacais socialdemòcrates i anarquistes i diversos dirigents « republicans », entre els quals n'hi ha de catalans.

Aquest viatge de Franco a Portugal té per fi el nostre poble clara i amenaçadora significació.

Significa que, de dia en dia, la política del franquisme i de tots els agents de l'imperialisme en el nostre país augmenta el risc que el nostre poble es vegi arrastrat a la guerra que els imperialistes preparen, accentua les amenaces precises que Espanya esdevingui una base militar avançada de l'imperialisme. Tota aquesta política de filuram de l'opinió els criminals interessos de l'imperialisme janqui i la participació de la reacció i de llurs complicitats en el seu desenvolupament, indica la raó que fetlm els comunistes en denunciar el perill que es pugui consumar la maniobra que estan preparant, en contubernì intim, franquistes i altres reaccionaris, dirigents socialdemòcrates i anarco-monàrquics i imperialistes, per tal de donar una « sortida » a la situació del règim franquista que serveix per assegurar millor els criminals i antidemocràtics interessos d'uns i altres i llunyi el nostre poble al carrer monstruós de la guerra dels imperialistes.

Davant d'aquests perills els militants del P.S.U., els comunistes, es mirà el deure de fer comprendre a tota la classe obrera i als treballadors, al poble en general, aquests greus perills que amenacen el nostre país i la necessitat d'estar amatents a tota eventualitat per tal de pugui produir per tal que el poble estar endavant, en qualsevol contingència per assegurar la sola i veritable sortida que pot allunyar els perills que envolten el nostre país i enderrocar el domini de la reacció : la sortida de la República democràtica.

ADMINISTRACIO

Totes les liquidacions de « LLUITA » han d'ésser adreçades al nostre compte xec-postal

PARIS C.C. 5560-5A « LLUITA » 83, Grange-aux-Belles Paris (2e)

PREUS DE L'ABONAMENT

3 mesos	120 fr.
6 mesos	240 fr.
1 any	480 fr.

Le Gérant : Mathilde KOENIG

IMPRIMERIE S.I.P.N. 14, Rue de Paradis PARIS (X<)

La defensa de Madrid, gresol de la unitat i de l'heroísme del nostre poble

exemple per a tots els republicans EN LA LLUITA CONTRA FRANCO

PASSARAN molts anys, segles i tot, i sobre la terra de Madrid, sobre les pedres xopes de sang, restarà sempre gravat aquell heroisme del nostre poble amb el qual es va escriure una de les pàgines més gloriosos de la resistència popular contra els tirans i els invasors.

Carabanchel, la Casa de Campo, la Ciutat Universitària. Usera i els mateixos carrers de Madrid, foren trinxeres inexpugnables defensades pel braç i l'heroisme de tots els que preferien morir dempeus abans que viure agenollats.

Aquesta gesta fou forjada en primer terme pels fills de Madrid : per les dones, pels vells, pels combatents que tenien el cor encès per la flama de l'ideal més sublim, tenien consciència del perill que corria tot el poble i portaven dintre d'ells la força moral que els donava el Partit Comunista en marxar a la capdavantera del combat dirigint la lluita. Però al mateix temps fou també el resultat de l'entusiasme i de l'heroisme de tots els pobles hispànics. Car mai com abaixores els espanyols de les diferentes contrades i de les diverses nacionalitats no havien comprès amb tanta claredat que Madrid era la capital d'Espanya, el cor de la República que calia defensar a mort, i amb el sol impuls del més gran sentiment patriòtic i comprenent que Madrid era el símbol de la República i en adonar-se'n d'allò que podia significar la seva caiguda, l'heroisme dels catalans, dels valencians, dels andalusos..., és a dir, l'heroisme de tot el poble, es fongué en un sol impuls, en una sola força patriòtica, republicana i antifeixista i es salvà Madrid, es salvà la República, i es va infligir una derrota a les forces combinades dels exèrcits franquista, alemany i italià.

PERQUÈ FOU POSSIBLE LA VICTORIA

AQUESTA victòria fou possible per la voluntat increbantable de vencer de tot el poble. Però fou possible, sobretot, per la comprensió que l'objectiu primordial de tots els partits i organitzacions era la República, sense la qual no podia haver-hi llibertat ni democràcia a Espanya. I si Madrid fou una lliçó d'heroisme, fou també una lliçó de la unitat de tot el poble i de tots els partits i organitzacions, una lliçó de l'aliança de la classe obrera amb la pagesia, dels treballadors amb les masses populars i amb tota aquella part de la burgesia que va restar fidel a la República.

« Amb tots els partits — deia Josep Díaz, secretari general del Partit Comunista d'Espanya, el dia 11 de novembre, en un discurs adressat als combatents —, amb totes les forces antifeixistes continuarem la direcció d'aquesta lluita; però tenim la voluntat que mentre quedi un combatent [illegible] — i no es possible acabar amb tants combatents — la lluita, lliurada en condicions fermes, lluitarem al costat dels republicans, dels anarquistes, dels sindicalistes, dels socialistes i de la C.N.T. Tots, en aquest moment, hem de lluitar en el mateix sentit... »

I fou per la unitat de tots els partits i organitzacions, per l'impuls de totes les forces antifranquistes i per l'exemple de la fermesa del Partit Comunista d'Espanya, que la gesta de Madrid passava a esser la gesta de llegenda que a més d'esser admirada per tota la humanitat que seguia amb impaciència la nostra lluita, era la demostració que el nostre poble podia vencer el feixisme i l'advertència a l'enemic que tot el nostre poble havia empreg ela seu negres propòsits.

VALLO QUE SIGNIFICAVA PEL POBLE LA DEFENSA DE MADRID

CAR el nostre poble si lluitava amb aquell heroisme exemplar, era perquè tenia plena consciència que amb la seva lluita defensava la independència i sobirania nacional, contra la reacció i l'imperialisme estranger que amb l'assalt a Madrid volia acabar amb la personalitat d'Espanya com Estat independent.

Lluitava igualment perquè sabia que defensava els drets sobirans del poble de governar-se per ell mateix i pel seu dret d'elegir amb llibertat el règim polític que més li plagui, i perquè estava convençut que a l'enemic el movia el negre afany de la reacció espanyola de robar-li tots els drets, de suprimir-li l'expressió de la seva voluntat popular.

Lluitava per que la pagesia espanyola lingués terra, treball, llibertat i demestar; per acabar amb l'odiosa dominació dels terratenents, caciics i usurers; per a que els treballadors del camp poguessin disfrutar del fruit de llur treball.

Lluitava per a que la República, en acabar amb ele escandalosos privilegis dels grans capitalistes financers i industrials, garantís als obrers un nivell de vida prou elevat, per a que sortissin de la servitud d'esclaus.

També lluitava el nostre poble per a que a Espanya no hi hagués nacionalitats oprimides ; per a que tots els pobles de la nostra pàtria lingueessin llur personalitat reconeguda i respectada; per a que tots els espanyols lingueessin la possibilitat d'assolir una cultura més vasta; per a que l'Exèrcit espanyol fós un Exèrcit democràtic per a que hi hagués una autèntica llibertat de consciència i de cultes.

Lluitava, en resum, per a consolidar les conquestes democràtiques assolides, per a tenir un camí obert a un desenvolupament més profund de la democràcia.

I si la victòria de Madrid, que representava la consolidació de totes aquestes conquestes democràtiques de la República, fou possible per l'heroisme del nostre poble, aquest heroisme fou a la vegada possible per la consciència del que significaven per a ell aquestes conquestes.

EL CARACTER INTERNACIONAL DE LA LLUITA DEL NOSTRE POBLE

AIXÒ bé, la batalla de Madrid no fou solament l'atac del feixisme indígena contra la capital d'Espanya. Si bé, en primer terme, volia esser el cop de gràcia contra la República espanyola, era al mateix temps la batalla més descarada que el feixisme internacional lliurava contra la democràcia mundial.

Stalin, en dir « que la guerra del poble espanyol no era una qüestió privativa dels espanyols, sinó la causa de tots la humanitat avançada i progressiva », havia estat el primer en definir el caràcter internacional de la nostra lluita. I Stalin no s'havia equivocat en fer aquesta definició. La batalla de Madrid venia a confirmar el caràcter internacional de la nostra lluita. En primer terme, era l'atac del feixisme internacional contra la República, atac sota el qual s'hi amagava el primer acte d'agressió contra totes les democràcies. I els fets més tard havien de donar raó a Stalin i també al nostre poble, que havia comprès i comprovat en el combat que els feixistes, ultra l'objectiu del sotmetiment d'Espanya, perseguien el de la dominació del món. Franco no era més que llur instrument; d'ací que en la batalla de Madrid el nostre poble lingués enfrontat, ultra els falangistes, a exèrcits feixistes d'Alemanya i Italia. D'ací també que tots els democrates d'arreu del món vegessin que en la nostra guerra es ventilava, a la vegada, la llibertat i la independència de llurs pobles. D'ací encara que els millors fills d'aquells pobles, formant les heroiques Brigades Internacionals, vinguessin a Espanya i coincidissin a Madrid en els moments de la seva heroica defensa, aiudant a salvar la capital de la República, en la qual en aquells moments es ventilava la causa de la democràcia, la causa de la pau mundial.

El nostre poble, però, malgrat un enemic tan superior en nombre, tan diferent en possibilitats tècniques i en armament, lluny d'acobardir-se, conscient del que es jugava en la lluita per la defensa de Madrid, per la defensa de la capital d'Espanya, unit, colze a colze, amb un sol alè, amb un sol pensament : vencer, va aconseguir el que la humanitat progressiva i avançada esperava de nosaltres, i va infligir, així, la primera derrota seriosa al feixisme.

LA LLIÇO DE MADRID NO POT ESSER OBLIDADA PELS REPUBLICANS ESPANYOLS

AQUESTA lliçó, que fou una lliçó de patriotisme i d'advertència contra el feixisme internacional, que fou a la vegada una advertència a la consciència democràtica de la humanitat, fou també una lliçó per a nosaltres mateixos que, al cap dels anys, no podem desaprofitar. Sense la unitat de tots els partits i organitzacions, sense l'objectiu comú i primordial de vencer, la victòria exemplar de Madrid no hauria estat possible. La victòria de Madrid fou la victòria de tots els heroics combatents antifeixistes espanyols i internacionals que havien comprès que salvar Madrid significava salvar la República, salvar Espanya, salvar el món de la catàstrofe a la qual el feixisme es proposava abocar-lo. I aquella gesta va esser el preludi de batalles victorioses de l'Exèrcit Popular, de consolidacions democràtiques i realitzacions magnífiques de la República que, si es malograren, fou degut a la traició dels cassadistes que entregaren Espanya a l'enemic. A un enemic que havia de venjar-se de la seva pròpia impotència, convertint Espanya en un infern de tortura, de fam, misèria i terror.

Més de deu anys fa que el nostre poble paga aquesta traició. Més de deu anys que el nostre poble, aquell poble de la victòria de Madrid, sofreix en les seves carns l'odi del feixisme contra la democràcia.

I davant de la realitat de tants sofriments és admisible que la lliçó de la defensa i de la victòria de Madrid, la victòria de tots els partits i organitzacions, de tot el poble unit, es pugui neutir ? No. El nostre poble no pot oblidar aquella victòria. El nostre poble no pot oblidar i no oblida els resultats assolits per aquella unitat d'acció i de pensament : la República, amb l'exemple meravellós de la qual realitzàrem el que per a tota la humanitat va semblar un miracle, i en realitat fou la conseqüència de l'heroisme de tot el nostre poble, posat al servei d'una causa justa, i que és la mateixa per la qual avui continua encara la nostra lluita. I la democratització que el nostre poble no oblida és que cada dia són més dures els cops que desferma contra el franquisme.

La lliçó de la defensa de Madrid és la lliçó de la unitat combatent, car la unitat antifranquista és la força que si va fer possible salvar la capital d'Espanya el 7 de novembre del 1936, farà possible, donant-li un nou impuls, l'aixafament del franquisme. Tots els partits i organitzacions antifranquistes tenen la responsabilitat de la consolidació d'aquesta unitat. Defugir-la és criminal, perquè admetre la divisió de les forces antifranquistes és no voler combatre el franquisme, és admetre les cofreneas del nostre poble, i si ens sentim republicans, si ens sentim antifranquistes — i el republicanisme i l'antifranquisme dels comunistes està posat i és a prova en el transcurs de tota la lluita —, tenim l'obligació de marxar pel mateix camí que emprarem a Madrid el 7 de novembre.

Lluitant units els obrers catalans assoleixen victòries

DISMINUIR LA PRODUCCIÓ, ARMA DE LLUITA I DE TRIOMF

La direcció de l'Empresa « Codina » de Sans, ram de la Pell, decidí suprimir la prima de 30 pesetes que setmanalment pagava als seus obrers. Aquesta reaccionària mesura feu que immediatment TOTS UNITS, acordaren nomenar una Comissió que s'entrevistés amb l'Empresa per tal de protestar contra la mesura, i reclamar que la prima fós pagada com de costum.

L'amo, obrant com perfecte excolutador de la classe obrera, es negà a escoltar i satisfer la petició dels treballadors, els quals van responder disminuint la producció en un 50 per cent.

Als pocs dies l'Empresa va decidir donar novament les 30 pesetes setmanals.

Sota el règim franquista — ho palesen les victorioses lluites dels obrers de la « Casas », « Codina », etc. — es poden assolir èxits en l'acció reivindicativa sempre, però, que aquesta acció es recolzi en la LLUITA UNIDA dels obrers, en la disminució de la producció, en els « plantes », etc.

Cal malgrat tot, no limitar la lluita dels treballadors en el problema de les primes, sinó que hem d'orientar-la, fonamentalment, pel camí d'exigir augment de salari, pel camí de l'enderrocament del règim franquista i del restabliment de la República democràtica que asseguri, per a la classe obrera i tot el poble treballador, una vida digna i humana.

(De « Treball » del 1er. d'octubre del 1936)

de Catalunya i d'arreu d'Espanya

Una frase que revela la mentalitat de les autoritats franquistes

SAN SEBASTIAN vi per aleshores no val Sabtans que es ostatnement odiar i escarnir per la població, excepció feta, naturalment, de la colla d'aprofitadors del règim. Aquest aleshores un pronòstic franquista. I com cerca, immoral en la vida privada i forcatos empedreit.

Fa uns dies assistia a un banquet i la conversa va girar uns moments entorn al fet que, per les fortes plujes darrerament registrades, el problema de la manca d'aigua per la població de la ciutat ha disminuit una mica le seva aguda intensitat. Un dels comensals, dirigint-se a ell, li va preguntar : « Què, s'arranja el problema de l'aigua ? » I l'aludit va contestar : « Mentre hi hagi vi no cal preocupar-se de l'aigua. »

Frase que revela un franquista i el règim; llur menyspreu dels interessos nàcionals i contra de la població.

La corrupció dels cossos de la policia franquista

UN dels casos més immorals i corruptes de la policia del règim franquista és el de la Policia Armada. Cobren uns de 500 a 600 pesetes mensuals (em referiu als gitadies, doncs no cal dir que la oficialitat cobra uns elevadíssims en comparació, la qual cosa vol dir que, malgrat que guanyin molt més que molts treballadors, no guanyen prou per a poder viure.

Però degut a la seva immoralitat típicament franquista tenen o es creen diverses ocasions de fer-se suborns.

Es esterrat, per exemple, que molts d'ells facin vida marital amb prostitutes de les quals s'erigeixen en « protectors ».

D'altra banda, el règim els facilita, periòdicament, « una sèrie de quesitures que els serveixen per a fer : inflar el mercat de l'estraperlo. Als ulls de la Policia Armada tenen la seva clientela a la qual venen a preus fabulosos els articles dels « tots a dels quals la població manca : café, cacao, oli, arròs, etc.

Oficialment l'estraperlisme, en la seva forma més petita — la venda de pa, tabac i altres articles pel carrer — està « prohibit ». Però arren ela de la Policia Armada fan els ulls grossos, ja que de l'estraperlo viuen.

Pels diversos districtes de Barcelona, per exemple, la majoria de guàrdies fan valdre aquesta protecció i inmoral, cada dia, a les vendedores de barretes de pa, de tabac i altres articles, « donatius » regalats de mercaderies : tres o dues barretes de pa, 3 o 4 paquets d' « Ideales » o un paquet de « Comel », etc.

Aquesta especialitat, que pòsa en de manifestacions de la corrupció i la immoralitat d'un règim i de la seva policia, es presenta a la llum pública i a qualsevol hora del dia.

El xisto, eina madrilenya d'oposició al règim

AMB motiu de l'arribada de Franco i el seu seguici a Madrid de retorn a Portugal, com es costum del règim cada vegada que Franco fa un viatge important, es va decretar fer festa a la indústria i al comerç per tal d'obligar la población, a través d'organismes sindicals falangistes i altres mitjans coactius, a rebre el « candilla ».

No es estrany, doncs, que sortí ara per Madrid aquest xisto que pàsen els comentaris dels madrilenys : « Franco es espeus. Perquè ? Perque pers devant la farsa pública i darrera el públic i la farsa »

L'espectacle d'una caserna barcelonina entre tantes

EL serves a l'exèrcit franquista es una veritable calamitat en la vida de cada jove, tant per la seva extraordinària duresió com per les inimaginables condicions en que es fa.

Entre tot allò que fa que per a la joventut l'anada a l'exèrcit sigui una veritable tortura, hi ha el problema de l'alimentació.

Alimentar-se menys i amb el rancio de les casernes franquistes exigeix veritables estrelle entre la joventut, sobretot entre la joventut obrera i pagesa i la de les masses populars, que es trova amb que a llurs families els hi es impossible poder-los enviar paquets de menjar.

El rancio, ultra ésser infame, és extraordinàriament migrat. Entre altres coses perquè per a l'oficialitat franquista realitzar negocis amb el racionament es un renomenador costum sòlidament establert pel règim.

A la Caserna de San Fernando de Barcelona, situada a la Barceloneta, per exemple, tots aquells soldats que podien es veuen obligats a fer-se un suplement de menjar a cada apat. Al pati de la caserna hi ha una renglera de fogons, amb llenya, en els quals els soldats es fan patates fregides, peix, etc.

Tot això, naturalment, es fa amb el vist i plau de l'oficialitat, doncs sòn ells els que es beneficien amb l'estraperlo de les rations.

L'espectacle del pati de la caserna barcelonina de San Fernando, corrent a moltes caserne franquistes, es una de tantes « innovacions » establertes pel franquisme.

Acte commemoratiu del 32 Aniversari de la

GRAN REVOLUCIO SOCIALISTA D'OCTUBRE

organitzat pels « Amics de Mundo Obrero »

Diumenge, dia 6 de novembre del 1949, a la

SALA PLEYEL

(Metro Ternes)

a les 9 i mitja del matí

Parlament de **Santiago Carrillo**

Membre del Buró Polític del P.C. d'Espanya

Es projectarà la gran pel·lícula soviètica

« LA JOVE GUARDIA »

UAB Biblioteca de Comunicació i Mitjans Audiovisuals Fondo Antiguo